vildlede Myndighederne, som under andre Forhold maatte have virket absolut demoraliserende paa Børnene, dog ikke havde nogen skadelig Indflydelse, skyldes dels de ejendommelige Tilstande, dels den sandhedskjærlige Aand, der i alt andet herskede i Frk. Taubers Skole. Om denne Sag taler Frk. Skram udførlig i sit Foredrag og siger blandt andet: „Det vilde jo under andre Forhold være lidet priseligt, om Børn og Lærerinder var i en saadan Forstaaelse med Hensyn til at dupere en Skoledirektør eller Kommission, at de f. Ex. kjendte de paagjældende og ved Examinerne havde aftalte Tegn, saaledes at de forbudte Bøger i en Fart kunde komme i Skjødet og de forbudte Æmner ombyttes med det tyske Riges Geografi eller lignende. De, som leve under lykkelige Forhold, have næppe helt Forstaaelsen af, hvad det vil sige at leve i Fjendens Lejr; vi have undertiden svært ved at forstaa, hvorledes den Aarvaagenhed, den Fortielse, den Snildhed, der under andre Forhold var af det onde, her maa bruges *mod* det onde; vi maa lære derovre fra at forstaa, at som man i Krigstid skjuler sine kjære, skjuler sit Gods for Fjendens Efterstræbelser, saaledes maa de her skjule det bedste i deres Liv for dem, der med Vold eftertragte det".

Saa længe Provsten havde Tilsyn med Skolen, vedblev han at holde sin Haand over den. Da der en Gang var Tale om den i Skolekommissionen i Anledning af et Andragende fra Frk. Tauber, og de øvrige Medlemmer erklærede, at det var en Skole, de aldeles ikke yndede, fordi den virkede mod Staten og Regjeringen, og som de vilde berøve al Hjælp, for at den kunde gaa til Grunde, sagde han, at efter hans Mening var det ogsaa en Fejl, at den havde faaet Lov at bestaa; men da den nu en Gang gjorde det, skulde den behandles paa samme Maade som de andre Skoler. Den havde altsaa forholdsvis blide Kaar under hans Regimente, og Frk. Tauber kunde, siger hun selv, „med Sandhed takke ham for humant Tilsyn", da hun i 1880 sagde ham Farvel.

Frk. Tauber var en livlig Natur og havde et i mange Henseender mærkelig ungt Sind, der forstaaende kunde gaa ind paa alt, hvad der glæder Børn og unge. Var det en straalende Solskinsdag tidlig paa Aaret, hvor man endnu ikke er forvænt, men hilser enhver saadan Dag med Glæde, saa kunde det hænde, at Børnene, naar de kom i Skole, blev sendt hjem